

Якби діяв безвізовий режим, як би ви цим скористалися?

Кожен з нас у душі є мрійником, любить подорожувати, знайомитися зі своїм краєм і чужими світами. Тішимося з okazji потрапити за кордон бодай на кілька днів. Особисто мені така нагода трапляється часто, адже з надсянцями і любачівцями час від часу буваю в Польщі на колишніх українських землях.

Коли б і справді ввели безвізовий режим з нашими сусідами з Європейського Союзу, нам усім одразу стало б легше дихати вже тільки через те, що відпала б потреба почуватися приниженим при отриманні віз (чи їх невмотивованій відмові) як колишнім переселенцям та їхнім нащадкам, так і всім іншим людям.

Українські ЗМІ часто лякають нас і наших сусідів тим, що коли відкриють кордони, то українці масово почнуть виїжджати за кордон. Власне, хотілося почути думку з того приводу наших респондентів, водночас довідатися чи часто вони перетинали б ці кордони. Як свідчить опитування, молоді люди й справді хотіли б бути за кордоном частіше, але в силу різних причин не можуть собі того дозволити. Якесь частини молоді поїхала б туди на роботу. Не проти вчитися за кордоном в аспірантурі й ті, кого наука дуже цікавить, бо у своїй країні з фінансуванням науки є проблеми.

Не варто скидати з терезів і тих, хто дотримується Шевченкових постулатів: „І чужого научайтесь, й свого не цурайтесь“. Такі люблять свій край, своє місто і воліють віддати свої знання, силу і розум на розвій рідної країни.

Михайло Попович, студент п'ятого курсу Інституту прикладної математики та фундаментальних наук Львівської політехніки:

„Влітку їздив би до Європи“

Якби кордони були відкриті, їздив би до Європи влітку і то лише раз у рік. Наразі більшого собі дозволити не можу через навчання і брак фінансів. Безвізовий режим не спокусив би мене шукати щастя за кордоном. З України втікати не збираюся.

Євген Козаренко, студент першого курсу Інституту будівництва та інженерії доквілля Львівської політехніки:

„Віддаю перевагу праці вдома“

Раз у рік міг би собі дозволити відпочинок за кордоном. Крім того, мене цікавлять (для порівняння) їхні виші, система освіти. А от Львів не поміняв би на жодне інше місто світу. До слова, тут живе багато патріотів своєї країни, які залюбки навчаються у своїх вишах. Ми всі розуміємо, що студенти — то перспектива нашої країни, тому віддаємо перевагу праці вдома, а не за кордоном.

Галина Гнатюк, студентка другого курсу Інституту хімії та хімічних технологій Львівської політехніки:

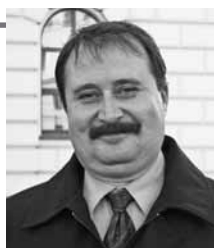
„Відкритість кордонів спонукає до знайомства зі світом“

Це було б чудово, адже нині, щоб отримати шенгенську візу, треба потратити багато енергії, часу і нервів. Відкритість кордонів спонукала б до знайомства з іншим світом, тамтешніми людьми, їхньою культурою, традиціями. Щодо мене, то могла би їздити за кордон, можливо, навіть двічі у рік, але на тиждень, не більше.

Ірина Ткачева, студентка п'ятого курсу Інституту хімії та хімічних технологій Львівської політехніки:

„Поїхала б за кордон, щоб зайнятися там наукою“

За кордоном я була лише один раз, і то — у сусідній державі. Відкриті кордони дали б мені можливість побувати в різних країнах. Можливо, поїхала б в одну з цих країн займатися науковою роботою, бо там наукові дослідження добре фінансують.

Артур Висоцький, старший викладач Інституту економіки та менеджменту Львівської політехніки:

„Їздити за кордон буду не більше, ніж досі“

Загалом, за кордон їду тільки тоді, коли беру участь у наукових конференціях. Наразі такі поїздки мені забезпечує інститут, тож із введенням безвізового режиму їздити за кордон буду не більше, ніж досі. Звичайно, якби це сталося, то значно полегшило б перетин кордону.

місцеві вибори

Яку владу обрала Львівщина?

Минулої неділі в Україні відбулися вибори депутатів місцевих рад усіх рівнів, а також мерів міст, голів сільських і селищних рад.

У Львові лідером перегонів за крісло мера є Андрій Садовий. За попередніми даними, він значно випереджує свого основного конкурента Петра Писарчука. Як свідчать результати екзит-полу, яке провів „Соціоінформ“, А. Садовий набрав 46,3% голосів виборців, П. Писарчук — 19%, Ю. Михальчишин — 11,3%, В. Гірняк — 8,4%, С. Кубів — 5%. Проти всіх проголосували 4,8% виборців. Серед політичних партій, які балотуються до міськради, лідерами є ВО „Свобода“ — 36,4%, „Фронт змін“ — 10,4% і Партія регіонів — 6,8%. „УДАР“ набрав 4,9% голосів, РХП — 4,8%, „Наша Україна“ — 4,2%, НРУ — 3,8%, „Україна соборна“ — 3,5% і „Пора“ — 3,4%. Схожі результати передбачає й екзит-пол групи „Макро Консалтинг“.

Як повідомив голова Львівської об-

ласної виборчої комісії Микола Щур, вибори на Львівщині відбулися досить спокійно. Найактивнішими були жителі Пустомитівського та Стрийського районів, а в Червонограді, Стрию, Самборі

і Львові кількість виборців незначно поменшала. Загалом у селах голосували активніше, ніж у містах. Щодо результатів виборів на Львівщині, то їх обіцяють повідомити сьогодні-завтра.

А як голосували студенти Львівської політехніки? Цього разу вони також були менш активні, ніж завжди. Однак вибори всюди відбулися, і їхні результати суттєво не відрізняються від загальноміських. На дільницях, де голосували студенти, лідером перегонів серед кандидатів у мери є Андрій Садовий. До обласної ради, за попередніми даними, свободівець Пилип Пилипенко випереджує нашоукраїнця Мирослава Сеника. До міськради знову ж перемога може бути за представником „Свободи“ Святославом Макітрою. Він змагається з Андрієм Панасом від „Пори“. У партійних списках також перед веде „Свобода“.

Ірина МАРТИН

на тему дня

Тривожно за долю української мови

Напередодні Дня української писемности та мови ми запросили до розмови студенток Політехніки — знавців мови. Проте, готуючи матеріал, зрозуміли: мовна тема буде відірваною від реальности, якщо випустимо з поля зору останні події.

Індивідуальний вимір мови

Його ми спробували дослідити разом з Іриною Болюбах (ФЛ-32) і Юлією Дмитрук (ХТ-41) — студентками Львівської політехніки, які не раз засвідчували добре знання рідної мови. Перші кроки у її пізнанні (як предмет для вивчення) дівчата зробили у школі (олімпіади, конкурси). І цей досвід став для них базою, щоб і в університеті випробувати себе — зокрема на Міжнародному конкурсі знавців української мови ім. П. Яцика. Тут студенткам є чим похвалитися: на останньому конкурсі обидві дійшли до всеукраїнського етапу, а позаминулого року Юлія по-

сіла третю сходинку у загальнонаціональному етапі (серед студентів-нефілологів). Звісно, успіхом дівчата завдячують викладачам-наставникам: Галині Наконечній, Юлії Теглівець, Ірині Фаріон, Геннадієві Вознюку.

На думку Юлі, мова допомагає людині ідентифікувати себе, розкритись, є показником рівня її духовного розвитку. А Ірина в контексті свого майбутнього фаху (прикладний лінгвіст) називає мову „невід’ємною частиною себе“ й намагається постійно вдосконалювати власні знання:

— Перекладаючи (з англійської й німецької), раджуся з тими, хто добре знає мову, переглядаю довідники, книжки, багато читаю. Особливу увагу звертаю на пе-

рекладену українською іноземну літературу. Намагаюсь знаходити цікаві епітети, порівняння, нестандартні комбінації побудови речення.

Попри те, що студентки належний курс мови вже прослухали, й цьогоріч хотіли б взяти участь у конкурсі ім. П. Яцика. Але...

Чи буде конкурс?

Як нещодавно стало відомо, конкурс ім. П. Яцика, що мав би стартувати 9 листопада, — під загрозою зриву. А все тому, що в одноосібному порядку Міністерство освіти й науки вийшло зі складу його співорганізаторів (традиційно захід організували МОН України і Ліга українських меценатів). Як пояснив співголова координаційної ради конкурсу, виконавчий директор ЛУМ Михайло Слабошпицький, від МОН немає жодних пояснень, а без міністерського наказу провести конкурс

в Україні не вдасться. Тож його проведуть хіба в українських діаспорах...

Іншу думку має доцент кафедри української мови Політехніки Ірина Фаріон. Конкурс треба проводити обов’язково:

— Кожен педагог і в школі, і у виші проведе конкурс. Запропонуймо дітям поміркувати на тему, як МОН України ставиться до державної мови, і нагородімо автора найкращого твору! Факт виходу МОН із переліку організаторів конкурсу є не випадковим, а закономірним. Але хіба для нас, вільних українців, це рішення є указом? Усе, що робить нині Міністерство, не вб’є українську мову, український дух, а врешті обернеться проти українофобів. Тож можемо хіба подякувати за те, що влада каталізує націєцентричні процеси в Україні.

наука і навчання

Найкращі студенти отримали сертифікати

Минулий тиждень для кафедри телекомунікацій завершився щорічною науково-методичною конференцією „Сучасні проблеми телекомунікацій і підготовка фахівців у галузі телекомунікацій-2010“.

Науковці та аспіранти кафедри, Інституту телекомунікацій, радіоелектроніки та електронної техніки загалом, представники „Укртелекому“ (співорганізатора конференції) обговорили сучасні телекомунікаційні проблеми, а також рівень підготовки студентів у цій сфері знань.

Другий день конференції було присвячено підготовці фахівців, зокрема навчальним програмам компанії Cisco. До викладачів Львівської політехніки долучилися також науковці провідних вишів із відповідним напрямом підготовки (Одеська національна академія

зв'язку, Харківський національний університет радіоелектроніки та інші), представники ІТ-компаній.

Під час заходу менеджери компанії Cisco нагородили грамотами найкращих студентів навчальної академії Cisco. Як зауважила менеджер Програми мережних академій Cisco в Україні Олена Домотенко, в Україні є 65 академій Cisco. Половина цих академій навчають студентів у рамках навчального процесу. До них належить і наш університет, тобто студенти кафедри телекомунікацій паралельно з підготовкою за основним фахом мають можливість навчатись і в академії Cisco при кафедрі.

Серед них грамоти за успіхи у вивченні курсу CCNA отримали п'ятикурсники Сергій Алексеев, Наталя Деркач, Андрій Пастернак, Вікторія Бринза та дев'ятикласник США № 93

Світлина Тетяни Пасович

Маркіян Костів (за успішне завершення початкового курсу IT-Essentials).

Захід завершився школою-семинаром молодих науковців у Моршині.

Тетяна ПАСОВИЧ

це цікаво!

Вивчаємо китайську мову

За розпорядженням Міністерства освіти та науки України впродовж 2011 року Львівська політехніка має навчити різних мов понад 4 тисячі працівників центральних органів виконавчої влади, Львова і області, які могли б спілкуватися з гостями міста під час Євро-2012. За цю справу взялося керівництво Інституту післядипломної освіти.

— Зі січня наступного року у нас працюватиме понад 272 групи (по 15 осіб у кожній), які вивчатимуть різні мови, — говорить декан курсів підвищення кваліфікації Богдан Крохмальний. — У стінах нашого інституту щодня працюватиме 78 груп. У рамках підготовки до Євро-2012 маємо на меті навчати всіх охочих не лише китайської, а й японської, англійської, французької мов. Щодо китайської, то її викладатимуть у нас орієнтовно уже з половини листопада Ярослав Деріга та його син Роксолан. Вони працюють за своєю спеціальною методикою, котра дозволяє опанувати одразу кілька іноземних мов.

— Маємо з сином наразі три підручники, які допомагатимуть освоювати китайську мову, — ділиться своїми планами Ярослав Деріга. — Плануємо організувати невелику презентацію для широкого кола охочих, щоб показати, як можна швидко вивчити цю мову. Оскільки кожне навчання має елементи гри, то ми продемонстрували б, як за пів години кожен присутній зможе зрозуміти й запам'ятати 60 ієрогліфів. І це не фантастика, це — реальність.

Світлина Катерини Гречин

Мої сини, до слова, уже з шестирічного віку вільно розмовляли різними мовами.

Нині кожен охочий може завітати до ІПДО, оглянути цікаву виставку світлин про сучасний Китай (їх у батька і сина — понад 15 тисяч). Нагадаємо, що за можливість вивчати одразу кілька мов упродовж 40 лекцій, необхідно буде заплатити 300 гривень.

До слова, Ярослав Деріга теєра в Львові свій різномовний театр, де діти й дорослі у формі гри вивчають одночасно кілька мов: італійську, англійську, китайську й французьку. А ще мріє при одному з львівських вишів створити Китайський культурний центр. Деріги (на світлині) вперше в Україні започаткували безкоштовні інтернет-курси китайщини для малих дітей і пенсіонерів.

Катерина ГРЕЧИН

коротко

МОН після громадського обговорення проєкту затвердило нові умови вступу до вишів на 2011 рік. Серед нововведень — додаткові 20 балів абітурієнтам, котрі вчилися на підготовчих курсах відповідного вишу, та додаткові бали — замість пільг переможцям всеукраїнських олімпіад і конкурсу-захисту МАН.

У Львові за підтримки відділу преси, освіти та культури Посольства США в Україні відбувся конкурс „Перший крок“. Студенти презентували 22 проєкти, спрямовані на розвиток Львова. Мета конкурсу — привернути увагу спонсорів.

На львівському „Ярмарку професій“ троє випускників вишів досягли попередньої домовленості про працевлаштування. Ще шість осіб запрошені пройти співбесіду на підприємствах. У заході взяли участь дев'ять підприємств Львова та 39 претендентів на роботу.

За матеріалами ЗІКУ, zaxid.net

новітні технології

Науковці шукатимуть замовників через мережу

Під час сертифікаційного семінару учасників Національної мережі трансферу технологій NTTN минулого тижня науковці Львівської політехніки та кількох інших вишів Західного регіону вчилися представляти свої наукові розробки для потенційних замовників.

Проректор з міжнародних зв'язків Юрій Рашкевич, відкриваючи семінар, висловив сподівання, що після досягнення певних результатів „ми зможемо ділитися досвідом“.

Керівник-координатор мережі Сергій Єгоров та виконавчий директор Олена Сердюк розповіли про нещодавно створену Національну мережу трансферу технологій, яка працює під егідою МОН України, а в другій частині семінару провели практичні заняття, де навчали, як цю мережу наповнювати, тобто як створювати свій технологічний профіль (з інформацією про наукові розробки) і розмістити його в мережі.

Завдання такої мережі — скоординувати, скоординувати розробників новітніх технологій (себто науковців) та потенційних замовників (промисловців, які хотіли б ці новітні технології впроваджувати у виробництво). Підприємці можуть ознайомитись із технологією, яка їх зацікавила, науковці можуть зорієнтуватися, які технології

Світлина Тетяни Пасович

потрібні на ринку, щоб провадити наукові дослідження в цих напрямках. У світі такі мережі ефективно діють, є центри трансферу технологій.

Політехніка — один із перших вишів, який приєднався до мережі на початку цього року, коли було перше повідомлення про її створення. Львівські політехніки створили кілька технологічних профілів з деяких розробок, брали участь у семінарах. Працівники відділу організації наукових досліджень та маркетингу, які вже мають певні навички, отримують після семінару сертифікати від мережі як технологічні менеджери, тобто люди, які мають право наповнювати мережу матеріалами. Як розміщуватиме свої профілі Львівська політехніка — централізовано чи окре-

мо кожен інститут, — вирішуватиме керівництво університету.

— Якщо не буде замовників, розміщення профілю буде черговою рекламною продукцією, — констатує Андрій Лозинський. — На питання, чи були вже звернення на цей сайт, організатори відповіли, що були звернення з Монголії, Азербайджану, Ірану, з Ізраїлю, з Німеччини, але не з України. Наші підприємства наразі не зацікавлені впроваджувати новітні технології, але ми можемо виходити і на закордонних замовників. Національна мережа трансферу технологій NTTN є партнером європейської та російської мереж, відповідно через нашу мережу можна буде розміщувати профілі в тих чи інших мережах.

Тетяна ПАСОВИЧ

практика

Польські та українські студенти навчалися разом

Від 11 до 22 жовтня на кафедрі Обліку та аналізу Львівської політехніки проходили практику студенти із Краківської гірничо-металургійної академії, під час якої вони відвідували лекційні та практичні заняття з таких дисциплін: „Бухгалтерський

облік“, „Звітність підприємства“ та „Управлінський облік“.

В процесі спілкування польські і львівські студенти також обговорювали особливості навчальних процесів у вишах своїх країн; перспективи польського та українського студентства

після закінчення вищого навчального закладу; передумови підготовки резюме для майбутнього влаштування на роботу; культурні та національні відмінності польських і українських роботодавців та їх вимоги щодо працевлаштування.

Польські студенти ознайомилися з історією та культурою Львова, відвідали Жовківський, Золочівський, Підгорецький замки, польські підприємства „Снежка“ і „Кен-Пак“ у Яворові. А після закінчення практики їм вручили сертифікати від імени кафедри обліку та аналізу Львівської політехніки.

У березні наступного року найкращі студенти кафедри обліку та аналізу Львівської політехніки проведуть практику у Кракові.

Ольга ЯРЕМЧУК,
асистент кафедри обліку
та аналізу ІНЕМ
Львівської політехніки

кафедра

Дослідження, актуальні для української господарки

На кафедрі гідравліки і сантехніки Інституту будівництва та інженерії доквілля науковці зосереджуються на проектуванні систем водопостачання та водовідведення населених пунктів, промислових підприємств, будівель і споруд, а також на раціональному водокористуванні, системах дощового водовідведення, очищення побутово-виробничих та поверхневих стічних вод.

Праця у лабораторіях

На цій кафедрі наукові дослідження проводять у двох лабораторіях — у комплексній лабораторії гідравліки і сантехніки, а також у лабораторії очистки природних та стічних вод. У гідравлічній лабораторії є окремі спеціальні наукові стенди, що стосуються дослідження структури потоків, впливу гідродинамічних активних додатків на інтегральні характеристики потоків. Є й дослідні стенди, з якими працюють аспіранти, — з моделювання дощового стоку басейнів різної форми, висотної схеми, стенди з місткостями для дощового водовідведення.

Як розповідає заступник завідувача кафедри з наукової роботи Володимир Жук, із 12 штатних працівників кафедри — 10 кандидатів наук. Незабаром виконувач обов'язків завідувача кафедри Володимир Чернюк захищатиме докторську. Отже, всі співробітники — активні в науковій роботі.

— До того ж, у нас навчаються троє аспірантів — Ігор Попадюк, Іван Матлай і Віталій Павлишин. Незабаром до аспірантури вступатиме ще один випускник магістратури — Василь Бошота, — наголошує Володимир Жук.

Усі молоді науковці працюють над удосконаленням методів проектування систем дощового водовідведення та регулювання дощового стоку. Це досить складна тематика, вважає Володимир Михайлович, адже до неї входить усе, що пов'язане з гідравлікою дощових мереж, споруд на дощовій мережі — розділювальні камери, регулювання, резервуари накопичування, траншеї, тобто засоби регулювання й очищення дощового стоку. Річ у тім, що дощовий стік будь-якого нового промислового об'єкта чи автозаправної станції повинен мати попереднє очищення. Оптимально, якщо цей стік можна спрямувати на повторне використання, скажімо, на технічні потреби.

Доцент кафедри Вадим Орел, який розробляє засоби керування, розповідає:

— Тепер я досліджую рух рідини змінної витрати, зокрема, за допомогою гідродинамічних активних додатків, які зменшують тертя між рідиною і твердим тілом.

У партнерстві з іноземцями

Упродовж трьох років між Політехнікою та Еспанською компанією Joca Ingenieria y Construcciones, S. A. діє угода про співпрацю. Завдяки цьому на кафедрі гідравліки та сантехніки діє Центр інженерії доквілля та водокористування, що має статус науково-дослідної лабораторії. Одним із напрямів діяльності Центру є спільні наукові дослідження еспанських та українських учених, особливо у сфері очистки природних і стічних вод. Результатом співпраці також є спільні розробки і публікації. Хоча в січні 2011 року дія проекту закінчується, однак є сподівання, що він матиме продовження. І тоді, очевидно, вдасться втілити не здійснені з об'єктивних причин задуми, зокрема, ті, що стосуються виготовлення спільної проектно-конструкторської документації з водопостачання і водовідведення в напрямі очисних споруд, а також стажування наших науковців в Еспанії.

Чим така співпраця вигідна кафедрі? Насамперед вдалося скористатися новітніми технологіями очищення природних та стічних вод, які має еспанська компанія. Її фахівці навіть запропонували владі нашого міста напрактикований у них метод реконструкції систем каналізаційних очисних споруд у галузі переробки осаду.

Патенти і практичне втілення розробок

Запатентовані останніми роками розробки стосуються як удосконалення методів проектування мереж та споруд дощового водовідведення, так і засобів енергоощадного керування напірними потоками за допомогою гідродинамічних активних додатків. Їхніми авторами є Володимир Чернюк, Володимир Жук, Вадим Орел. А співавтор нормативного документа Мінпаливенерго „Безпечна експлуатація водного господарства, гідротехнічних споруд та гідромеханічного обладнання електростанцій. Правила“ Микола Босак має патенти, що стосуються тематики охолодження оборотної води у водосховищах-охолодниках.

Позаяк тематика досліджень кафедри актуальна для розвитку трубопровідної гідравліки, то науковці пропонують її для практичного впровадження. Основний їхній акцент — на ошадності затрат електроенергії при транспортуванні рідини.

Щороку в Політехніці відбувається конференція молодих учених, до якої долучаються студенти. Наприклад, Василь Бошота торік виступав з актуальною доповіддю „Використання ексфільтраційних траншей для керування дощовим стоком“. До того ж, студенти, які стають призерами різного рівня олімпіад, роблять вагомий крок до науково-дослідної роботи.

Що ж до міжнародних наукових конференцій, то вони традиційно відбуваються між Львівською політехнікою, Технічним університетом Кошиці (Словаччина) і Політехнікою Жешувською (Польща). Політехніки також беруть участь у конференції „Гідроаеромеханіка в інженерній практиці“, яка відбувається у Київській політехніці.

Ірина МАРТИН

Світлина Ірини Мартин

semper tiro

Одна освіта — добре, а дві — краще

Чи вистачає сучасній людині однієї освіти? Що спонукає людей знову сідати на студентську лаву? І що пропонує Політехніка тим, хто хоче поліпшити здобуті чи здобути нові знання, уміння, фах?

Сягати крайнеба нових можливостей

Світ дедалі більше прогресує й ускладнюється — глобалізується, структурується, створює нові види знань і практик, а відтак ставить нам щораз нові вимоги знати й уміти більше. Це, звичайно, впливає на суть освіти, змінює її. Хто, скажімо, не знає про один із наріжних принципів сучасної освіти — „навчання впродовж життя“. Справді, лише постійно вдосконалюючи свої знання й навички, можна залишатися конкурентоспроможним і сподіватися на професійний успіх.

Асистент кафедри зарубіжної преси та інформації ЛНУ ім. І. Франка Ольга Квасниця, яка свого часу закінчила факультет журналістики, а зараз вивчає англійську філологію, каже:

— Теперішній світ вимагає бути універсальним, мати певний резерв знань. Здобути другу вищу освіту мене спонукала моя спеціалізація — міжнародна журналістика. Знання мов є важливим і в контексті Болонського процесу, який передбачає мобільність студентів і викладачів: їдучи за кордон, ти повинен знати іноземні мови, зокрема англійську. Крім цього, знання мов робить доступною іноземну наукову літературу. І загалом відкриває нові можливості для професійного самовдосконалення, дозволяє тримати руку на пульсі дня.

За знаннями — в Інститут післядипломної освіти

У Львівській політехніці здобути другу вищу освіту можна в Навчально-науковому інституті післядипломної освіти, який здійснює підготовку бакалаврів (за скороченими термінами навчання), перепідготовку, а також підвищення кваліфікації фахівців із вищою освітою. Директор ІПДО доцент Василь Якубенко, мабуть, має чи не найповніше розуміння про мотивацію здобувачів другої вищої освіти:

— Здобути ще одну вищу освіту людей часто штовхає бажання змінити фах, роботу, знайти нові напрямки для професійної самореалізації. Інший мотив — прагнення досягти успіху, кар'єрно зростати та професійно самовдосконалюватися. Для цього люди нині здебільшого вивчають іноземні мови, комп'ютерні науки й менеджмент. Серед слухачів ІПДО також є чимало бізнесменів або тих, хто хоче започаткувати власну справу, — для успіху вони, звичайно, повинні мати певні знання.

На перепідготовку (здобуття другої вищої освіти) в ІПДО приходять ті, хто має практичний досвід роботи (від молоді — до 50-річних), а другу освіту розглядає як можливість поглибити

здобуті знання чи здобути нові, додаткові. Так, скажімо, склалося в дипломованого юриста Олександри Фостяк. Працюючи в департаменті містобудування ЛМР, вона зрозуміла: щоб досконало знати сферу містобудування, „юридичних знань недостатньо“. Вивчати ж будівничу галузь Олександра вирішила в ІПДО Політехніки — обрала спеціальність „промислове і цивільне будівництво“. Зараз слухачка на другому році навчання, каже, „хоч вчитись нелегко, але це дуже позитивний досвід“.

Задоволений навчанням і студент ІПДО Микола Кривич, який опанував облік і аудит:

— Як начальник відділу інформатизації процесів оподаткування Державної податкової інспекції Франківського району Львова у своїй діяльності маю справу з бухгалтерами, а функціями податкової звітності, консультування платників податків. Щоб добре знати всі нюанси, вирішив здобути другу вищу освіту. І скажу, що не помилюся: у нас непоганий навчальний графік, фахові викладачі, які доступно подають матеріал, достатньо літератури.

Також мені дуже подобається кафедра технологій управління й деканат перепідготовки спеціалістів ІПДО — там завжди допоможуть порадою, консультацією.

Відповідно до викликів часу

Нині ІПДО проводить перепідготовку спеціалістів за приблизно 30 спеціальностями. Як розповів заступник директора ІПДО Роман Берлінг, найпопулярнішими серед слухачів є економічні спеціальності (економіка підприємства, облік і аудит, ін.), будівництво (промислове і цивільне будівництво, теплогазопостачання і вентиляція), енергетика (електричні системи і мережі, ТЕС), хімічні технології, геодезія. Щороку інститут випускає півтисячі перепідготовлених осіб. Зараз же перепідготовку в ІПДО проходить 1100 осіб. З 2004-го простежувалась чітка тенденція до зростання кількості випускників перепідготовки спеціалістів (зменшила набір хіба що криза, адже навчання в ІПДО є платним).

А от курси підвищення кваліфікації в інституті відвідує десь 400 слухачів. Найбільше нині їх цікавить захист інформації, проектування та будівництво в районах із підвищеною сейсмічною активністю, геодезія, землевпорядкування та кадастр, електромеханіка. Одним із важливих напрямків діяльності ІПДО є курси для викладачів, де вони вчаться використовувати у своїй роботі інформаційні технології, працювати у віртуальному навчальному середовищі.

За час функціонування ІПДО — а інститут організовано у 1998 році на базі Міжгалузевого інституту підвищення кваліфікації та перепідготовки керівних працівників і спеціалістів народного господарства (створеного в 1991-му) — має чималий досвід і напруженість. Звичайно, інститут реагує на виклики часу (корегує діяльність, запроваджує нововведення), і нині має чимало планів. Вони, зазначає Василь Якубенко, пов'язані з можливостями використання дистанційної форми навчання, підготовкою у 2011—2012 роках для державних органів працівників зі знанням іноземних мов (зокрема англійської), ймовірними змінами освітнього законодавства.

Ірина ШУТКА

на тему дня

Тривожно за долю української мови

→ Закінчення. Початок на 3 с.

Нагадаємо, конкурс ім. П. Яцика, покликаний сприяти утвердженню української мови й підносити її престиж серед дітей і молоді, проводиться з 2000 року. Він залучав мільйони школярів і студентів в Україні й ще у 27 країнах (від Китаю до Америки), його переможці отримували грошові нагороди (від меценатів з України і діаспори), могли на пільгових умовах вступати у виші.

Про інстинкт самозахисту

Останні довіколамовні події в Україні актуалізують працю Івана Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація“: у ній автор в 1960-х блискуче викрив дискримінаційну щодо української мови і культури політику тодішньої, радянської влади й роз'яснив, чому українська мова потребує обережного й бережливого ставлення

(сторіччями їй перешкоджали природно розвиватися, її носіїв переслідували, винищували і т. д.). Минуло майже півстоліття, а це й далі потрібно доводити багато кому...

Мабуть, кожен чув про законопроект № 1015-3 „Про мови в Україні“. Його адепти покликаються на захист мовних прав і свобод громадянина і вважають українсько-російську двомовність „важливим надбанням українського народу“ (ст. 7). У законопроекті передбачено розширювати можливості використання регіональних мов, зокрема російської (у діловодстві, освіті, інших сферах).

Проект ЗУ відчутно збурих суспільство: відбулася не одна акція протесту, деякі культурні, громадські й політичні діячі впевнені, що він знищить українську мову й розколе суспільство. Свою оцінку законопроекту дали й учені Інституту мовознавства ім. О. Потебні та Інституту української мови

☐ Ірина Болюбах

НАНУ. Як зазначив директор останнього Павло Гриценко, „такий закон ухвалювати не можна. Його дух — підкреслення всього регіонального на протигагу цілісності країни“. А дещо раніше Вчені ради ЛНУ ім. І. Франка й КМА у зверненні до Президента України і голови ВРУ задекларували свою позицію: законопроект суперечить Конституції, спотворює суть Європейської Хартії регіональних мов, а його ухвалення фактично витіснить українську мову як державну, підірве її роль в освіті, науці та культурі.

☐ Юлія Дмитрук

Як відомо, вогонь мовно-го питання політики традиційно роздмухують напередодні виборів. На міжособистісному рівні між різномовними українцями конфлікту немає, а чимало російськомовних визнають: єдиною державною в Україні повинна бути українська, і кожен громадянин мусить знати її.

Інстинкт самозахисту (як писав І. Дзюба) не дозволяє бути байдужим до посягань на рідну мову. І тому, як каже Ірина Болюбах, нині так болісно й тривожно за її долю.

Ірина ШУТКА

з редакційної пошти

Земля розквітає тільки у гармонії

*Найперше було Слово,
і Слово було в Бога,
і Слово було Бог*

(Євангеліє від Івана).

Всесвіт — єдиний, як єдиний і його Творець. І збудовано Всесвіт за величними законами Гармонії — поєднання і взаємодоповнення усіх його частинок від найменших до неосяжних. Ці закони стимулюють розвиток і розквіт та водночас гальмують надмірність у всіх її проявах. Порушення законів Гармонії призводить до повільного згасання — якщо ці порушення помірковані, або ж до бурхливих катаклізмів — якщо вони надмірні.

Людина — єдина істота, якій Творець дав право вільного вибору. Кожна людина і кожен народ розпоряджається цим правом на свій розсуд. Історія людства знає ряд цивілізацій, частина з яких зникла назавжди, а від частини за-

лишилися хіба величні пам'ятки культури, механізми, доцільність і мету створення яких ми донині часто не можемо не тільки осягнути, а навіть усвідомити. Значну частину величних здобутків наших предків, особливо духовних, ми, на жаль, втратили назавжди. Одна з причин цього — порушення гармонії людини з природою, порушення або ослаблення зв'язку зі Всесвітом. Ми повинні нарешті зрозуміти: людина не господар природи, а її невід'ємна частинка.

У Всесвіті немає порожнечі. Кожне тіло створює навколо себе поле і кожне поле породжує тіло. Ці речі взаємно поєднані і взаємодоповнюючі.

На сьогодні людству більш-менш відомі чотири типи полів: гравітаційне і біологічне, електричне і магнітне. Ці поля подібні попарно: в електричному і магнітному притягується протилежне,

приводячи до нейтральності — зникнення поля; в гравітаційному і біологічному притягується подібне, приводячи до збільшення енергії подібного. Тіла притягуються тілами і відштовхуються від антитіл, добре тягнуться до доброго, збільшуючи силу добра і творячи нове добро, погане ж до поганого, утворюючи банди.

Поширення й обмін енергією та інформацією (яка є також енергією) між тілами і полями здійснюється за допомогою коливань і хвиль. Виходячи з положень квантової механіки, кожна частинка є водночас хвилею і кожному хвилі можна вважати частинкою (тілом), хоча б враховуючи кінцеві значення енергії та імпульсу. Ці хвилі мають різний частотний діапазон для передачі відповідної енергії та інформації. Причому, частотний діапазон, прийнятний для одних тіл, є часто руйнівним для інших.

Обмін інформацією та енергією між людьми здійснюється за допомогою думки та мови, квантом яких є Слово. Колись люди без проблем розуміли один одного, можливо, спілкуючись на рівні думок або розмовляючи однією мовою. Однак, як відомо з давніх письмових джерел, гордіня і зарозумілість людей прогнівили Творця (всьяке терпіння має межу!) і Він поплутав людям мови, давши кожному народу свою, рідну, яка була і є у гармонії з тією територією Землі, що відведена Творцем для цього народу.

Оскільки мова — це також коливання і хвилі, саме за її допомогою здійснюється взаємозв'язок людей і народів зі Всесвітом — черпання енергії та інформації, підсвідомий пошук і знаходження порад у визначенні оптимальних шляхів поступу і розвитку. На жаль, далеко не всі люди хочуть шукати порад і прагнуть гармонійного зв'язку зі Всесвітом. **Не всі, котрі слухають, чують, не всі, котрі мають очі, бачать і далеко не всі, котрі чують і бачать, усвідомлюють почуте і побачене.**

Спілкування мовою, не властивою території Землі, на якій проживає певний народ, або зміна частотного діапазону висловлення думок призводить до порушення контакту зі Вселенським Розумом, збільшення перехідного опору, дисгармонії і, як наслідок, до згасання або катаклізмів. Матерія має єдине розумне начало і подібна у своїй будові. Тому порушення частотного діапазону коливань і хвиль неминуче призводить до руйнівних процесів.

Колись Карл Маркс у своїй роботі „Про нації“ писав, що **мовою корінного народу не розмовляють тільки гості, завойовники і челядь**. Для гостей — це зрозуміло і прийнятно, враховуючи те, що вони перебувають на чужій території недовго і без злих намірів. Для завойовників зрозуміло також, однак всі завоювання обов'язково супроводжуються бідами й руйнацією. Ненависть завойовників до підкорених земель і народів обумовлена дисгармонією їхніх душ і біологічних полів з тимчасовою покороною землею, іншим частотним діапазоном обміну інформацією, втратою контакту зі Всесвітом. Челядь, з душами рабів, своїм найголовнішим завданням вважає здобування жирних об'їдків із панського столу. Найстрашнішим у цьому є те, що у своїй захланності челядь не має міри і часто тішиться безмежністю власної глупоти і глухоти. Хоча, якщо глянути ближче, ні завойовники, ні

челядь ніколи не мають спокою у своїх душах і подібні до вражених радіацією об'єктів з модифікованим генним кодом. Втрата історичної пам'яті, зв'язку з предками і контакту з Творцем ніколи ні до чого доброго не приводить. Ні завойовники, ні челядь ніколи не бувають щасливі, оскільки щастя — це гармонійний стан душі.

Історія знає приклади відродження народів. Це, зокрема, стосується єврейського народу, який позбувся рабства. Однак, як свідчить історія, Мойсей 40 років водив колишніх рабів пустелю, поки не помер останній, народжений рабом. Це був жорсткий, але єдино правильний шлях. На землю обітовану мали право ступити тільки народжені вільними. Першим етапом відродження єврейської нації стало відродження колись забутої мови — івриту. Навіть зараз своїх одноплемінників, які повернулися з чужих земель, спочатку поміщають у кібуци, де першим завданням, що стоїть перед ними, є вивчення рідної мови. Доки людина не вивчила мови власного народу, вона є людиною другого сорту і не може стати повноцінним громадянином своєї держави. Жоден депутат кнесету Ізраїлю не посмів би виголосити свою промову не на івриті, як і жоден депутат Думи Російської

федерації не наслідився б розмовляти не по-російськи, а, для прикладу, по-мордовськи чи по-татарськи.

Люди, які нав'язують нам двомовність, забувають або чудово усвідомлюють, що роздвоєний язык буває тільки у змій і плазунів.

Ми маємо багатющу землю, частина з яких, на жаль, заросла чортополохом, ми маємо древню історію і древню, одну з найбагатших у світі, мову, на жаль, добровільно чи з примусу забуту частиною українців.

Наш народ придумав рало, яке дасть можливість переорати чортополох, наш народ має чудові пісні, у яких на рівні коливань і хвиль збережений наш генний код і наша історія, які допоможуть здолати запустіння душ. Стати рівними серед рівних народів нам під силу. І допоможе нам відновлення зв'язку з Всесвітом на хвильовому рівні. Носієм цього зв'язку є Слово і Мова.

В Україні стане краще жити тільки після відродження гармонійних процесів, тоді, коли наші села і міста заговорять українською. Адже земля розцвітає тільки у гармонії.

Олег ЛОГУШ,
керівник відділу працевлаштування та зв'язків з виробництвом
Львівської політехніки

наш календар

4 листопада — День залізничника.

4 листопада — День Прикордонних військ.

9 листопада — День української писемності та мови (вшанування пам'яті преподобного Нестора Літописця).

Пам'ятні дати

4.11.1921 — помер Яків Степовий, відомий український композитор.

5.11.1823 — народився Яків Щоголів, український поет.

5.11.1879 — помер Джеймс Клерк Максвелл, англійський фізик, механік.

6.11.1811 — народився Маркіян Шашкевич, видатний український поет, культурно-освітній діяч, один із засновників „Руської трійці“.

6.11.1855 — народився Дмитро Яворницький, славнозвісний український історик, етнограф, археолог, дослідник історії Запорізької Січі.

6.11.1912 — помер геніальний український композитор Микола Лисенко.

7.11.1857 — народився видатний історик, академік Дмитро Багалій.

7.11.1867 — народилася Марія Кюрі-Скłodовська, французький і польський фізик та хімік.

7.11.1917 — большевицький переворот у Росії.

8.11.1891 — народився Олесь Досвітній, український письменник і громадський діяч.

9.11.1794 — помер Григорій Сковорода, видатний український філософ, письменник.

9.11.1872 — народився Богдан Лепкий, український прозаїк і поет, автор тетралогії „Мазепа“.

9.11.1918 — створено Державний Секретаріат ЗУНР.

9.11.1976 — створено на чолі з Миколою Руденком Українську групу сприяння виконанню Гельсінських угод.

10.11.1708 — російські війська Петра I зруйнували Батурин (столицю гетьмана Мазепи), вирізавши всіх його мешканців.

10.11.1759 — народився Фрідріх Шіллер, німецький драматург, поет та історик.

10.11.1764 — маніфест Катерини II про скасування Гетьманщини в Україні та усунення з гетьманства Кирила Розумовського.

10.11.1838 — помер український письменник Іван Котляревський.

10.11.1893 — помер Леонід Глібов, український поет-байкар.

молодь і влада

Студентів запросили до діалогу

27 жовтня відбулася зустріч голови ЛОДА Василя Горбала з представниками органів студентського самоврядування, студентських профспілкових організацій та молодіжних громадських організацій Львівщини.

Під час зустрічі з молоддю голова ЛОДА насамперед наголосив на шляхах розв'язання проблеми молодіжного працевлаштування. Для цього на рівні обласної та районних адміністрацій розпочнуть стажування. А незабаром проведуть ще й спільну зустріч з представниками Студрад, органів працевлаштування і роботодавцями.

Один із присутніх на зустрічі студентів запропонував створити базу даних про випускників з червоними дипломами та відзнаками, що дасть можливість роботодавцям отримати доступ до інформації про перспективних молодих спеціалістів. Представники молоді також виступили з ініціативою допомогти проводити різноманітні заходи, наприклад, інженерні ярмарки. Зі свого боку голова ЛОДА запропонував провести нараду з керівниками профільних управлінь і підприємств, які можуть бути зацікавлені в таких заходах.

Керівник ЛОДА запропонував молоді відвідувати щотижневі робочі ради в рамках підготовки до футбольного

чемпіонату Євро-2012. Бо саме студентів та молодь активно залучатимуть як волонтерів до підготовки європейського турніру.

Наостанок представники молоді запропонували переглянути маршрути автобусів та маршрутних таксі й відновити ті, які курсували від студентських гуртожитків до навчальних закладів.

день листопадового чину

Український прапор — назавжди

Ульвові з 30 жовтня по 4 листопада відзначають 92-у річницю з дня створення Західноукраїнської Народної Республіки. Так, 1 листопада зранку на Львівській ратуші традиційно підняли український прапор, на площі виставили варту в одностроях початку ХХ ст., а також „побудували“ живий напис „ЗУНР“ та „1918“.

Вшанування пам'яті героїв Листопадового Чину продовжилося традиційним живим ланцюгом по однойменній вулиці, маршем пластунів від пам'ятника І. Франкові до Личаківського кладовища. А 4 листопада у лісопарку довкола Ци-

таделі пластуни відтворюють військово-історичне дійство — бій за Цитадель між Січовими Стрільцями та польським військом.

Окрім цього, міська влада підготувала наклад факсимільних копій листівок, в яких 1 листопада 1918 року мешканцям міста повідомляли про створення Західноукраїнської Народної Республіки.

У рамках святкування річниці ЗУНР 30 жовтня на Личаківському кладовищі відбулася урочиста церемонія перепоховання діячів українського національно-визвольного руху Лева Ребета і Дарії Ребет.

посади дерево

Сад політехнічного кохання Наталі

Одного погожого жовтневого дня у студмістечку Львівської політехніки садили дерева. Розповідає Василь Дзьобан, студент шостого курсу

Інституту хімії та хімічних технологій, ініціатор акції:

— Ідея посадити сад виникла випадково, коли моя знайома, активна учасниця акції „Посади дерево — озелени місто“, розповіла про свою участь в озелененні міста. Тоді я знайшов спонсора, за кошти якого закупили дерева, і разом зі студентами ми озеленили територію біля третього гуртожитку Львівської політехніки. Сад з фруктових та декоративних дерев назвали „Сад політехнічного кохання Наталі“.

Сторінку підготувала
Наталія ПАВЛИШИН

Світлина Наталії Павлишин

коротко

Україна і Канада підписали меморандум про молодіжний обмін.

Він дасть можливість українській і канадській молоді мандрувати з однієї країни до іншої, проживати та працювати в обох країнах.

Президент України підписав Указ

„Про відзначення 15-ї річниці Конституції України“. Зокрема, до цієї дати він доручив „вжити додаткових заходів щодо спорудження у Києві пам'ятника гетьману Пилипу Орлику“.

Вперше за участі Управління у справах сім'ї та молоді ЛОДА і Львівської обласної федерації спортивного туризму 22 — 24 жовтня відбулося спортивно-туристичне змагання — масове сходження молоді на найвищу вершину Львівської області г. Пікуй (1408 м). У „Пікуяні-2010“, присвяченій 92-й річниці ЗУНР, взяла участь 7 команд (близько 50 осіб), що склалися з представників молодіжних громадських організацій Львівської та Закарпатської областей. Сходження на Пікуй увінчалось підняттям державного прапора, який передаватимуть з року в рік новим підкорювачам вершини.

За матеріалами інформагенцій

ІНСТИТУТ НАСТАВНИЦТВА

Заступник директора Інституту економіки і менеджменту Львівської політехніки доцент Мар'ян Клімковський з-посеред інших функціональних обов'язків вже понад 15 років відповідає за виховну роботу серед студентства

В гармонії зі собою і Світом

А все почалося тоді, коли, закінчивши інженерно-економічний факультет, навчався в аспірантурі, а потім читав лекції для студентів. Якось йому запропонували очолити студентський будівельний загін. Між молодим викладачем і студентами відразу виникла довіра. Оскільки був начитаний, добре знав театральне й мистецьке життя та історію Львова, студенти охоче слухали його цікаві розповіді.

— Це була моя перша група, тож пам'ятаю все донині, — говорить Мар'ян Клімковський. — Пригадую, дуже переймався їхнім навчанням, побутом, справами. Це був романтичний період у моєму житті, а група — як перше кохання: запам'яталася на все життя. Разом їздили в Карпати, ходили в театри, на виставки. Я ділився зі студентами своїми ідеалами, новинками в мистецтві, культурі. Тоді ще наївно вірилося, що таким чином вдасться змінити світ. Торік з приємністю зустрівся з ними на 25-річчі випуску.

— Як знаходите ключ розуміння зі студентами сьогодні?

— На жаль, змінюється світ, наш менталітет, обставини: маємо дедалі менше часу для неформального спілкування. Через шалений темп життя втрачаємо важливі ціннісні речі. Глобалізація світу, як фантом, втягує людей у мегапроцеси. Негативною стороною сучасних засобів комунікації є те, що у людей замість власної волі є, за висловом нобелівського лауреата Чеслава Мілоша, „поневолений розум“. Потрапивши в кризу етики, естетики і моралі, молода людина не має сили опира-

тися, відмовляється від своїх дуже особистісних речей, стає самотньою. Через інститут наставництва, через кожного викладача зокрема ми намагаємося допомогти своїм студентам не загубитися у цьому середовищі, а стати особистістю.

Своїми принципами я ніколи не поступаюся, але намагаюся не бути категоричним. До вирішення різних проблем у студентському житті підходжу виважено, допомагаю студентам зрозуміти, що треба навчитися давати відсіч негативним речам, опиратися поганому. У взаєминах шукаю консенсус. Найскладніше, звичайно, є першокурсникам, тому намагаємося контактувати з ними не лише в інституті, а й у гуртожитку. Відповідно до їхніх здібностей одних скеровуємо в „Молоду Прогресивну“, інших — в народну капелу бандуристів „Запів“ (там, до речі, багато наших студенток співає), в театр-студію „Хочу“, інші колективи, де можна реалізувати свої культурні інтенції. Працюємо через інститут наставників, студентське самоврядування.

Щодо цінностей моральних, християнських,

то тут нам допомагає студентський капелан, церква. Крім цього, студенти часто слухають різні лекції, де отримують відповіді на питання, що їх хвилюють. Приємно, що між ними і мною нема жодних бар'єрів. До того ж, кожен може підійти зі своїми клопатами й до директора інституту Олега Кузьміна. До слова, разом з директором усі спірні питання вирішуємо демократично, дискутуємо, шукаємо точки дотику саме через людські, моральні засади.

— Для того, щоб бути відкритим до студента, мабуть, і самому треба сповідувати й пропагувати відповідні моральні й естетичні цінності...

— Це стиль мого життя, інакше жити я просто не вмю. Допомагають бути у тонусі театри, мистецтво, музика, спілкування з природою. Мені поталанило, бо зумів знайти себе у цьому великому Всесвіті, навчився жити в гармонії зі собою і Світом. Трагедія людства якраз і полягає в тому, що воно втрачає цю гармонію, здатність розмовляти з Богом, разом зі світом йде манівцями і відмовляється від добра.

— Знаю, що цікавитеся поезією Олеса Степаненка, котра вийшла дуже маленьким накладом і розшидилася поміж людьми приватно...

— Цю книжку подарувала мені колишня заньківчанка Ірина Завадська, яка живе нині в Канаді, де й вийшла збірка поезій Олеса Степаненка. Коли перечитав книжку, довго не міг заснути: з одного боку відчував біль, з другого — був гордий, що є такі люди. Мене

вразив великий талант хлопчини. У свої вісімнадцять Олесь створив дуже глибоку, щирі і чисту поезію. Це — крик зболеної душі: свого часу його жорстоко покалічили, більше року він лежав у лікарні і при загадкових обставинах загинув під колесами поїзда. Своїм життям він розплатився за те, що говорив і писав рідною мовою. Мені видається, що він подібний до Василя Стуса: обидва не йшли на ніякі компроміси. Тож захотілося, щоб нова книжка Олеса була видана належним тиражем в Україні. Знайшов людей, готових підтримати фінансово. Є домовленість з видавництвом. Про художнє оформлення подбає художник Володимир Лобода. Письменник Роман Кухарук готує про Олеса передачу на українському радіо, згодом у Києві для молодих літераторів організує конкурс ім. Олеса Степаненка. Видання цієї збірки для мене дуже важливе ще й тому, що хочу аби наша молодь вчилася патріотизму, побачила, як можна любити свою країну.

— Незабаром — День студента. Що хочете побажати політехнікам?

— Найперше, щоб були людьми в християнському сенсі цього слова: милосердні, готові не лише брати, а й давати, зокрема, енергію і завзяття своїй країні, добре слово і посмішку своєму ближньому... Бажаю їм позбутися агресивності, будувати свої стосунки на любові, жити за Божими законами. Разом ми зможемо змінити світ настільки, наскільки змінимо себе.

Катерина ГРЕЧИН

НОВІ МОЖЛИВОСТІ

Інноваційні розробки та комп'ютеризація, з одного боку, перетворили наше життя в постійний марафон, а з другого — створили можливості вирішувати багато справ, навіть не виходячи з дому. Якщо раніше, аби знайти роботу, треба було витратити чимало часу і пройти не одну співбесіду, то тепер — просто клікаєш мишкою і шукаєш роботу на спеціалізованих сайтах або й взагалі працюєш в інтернеті

Місце праці — канапа, або Робота, не виходячи з дому

Інтернет не лише для розваг

Серед українських „робочих“ сайтів найпопулярнішими є *www.profeo.ua* та *job.ukr.net*. Ці сайти мають величезну кількість різноманітних за діяльністю та робочим графіком спеціалізованих спільнот для пошуку вакансій у різних містах та навіть країнах. Відповідно вони мають і необхідну аудиторію, зацікавлену в працівниках.

Швидше знайти „потрібну“ людину роботодавцям допомагають і соціальні мережі. Бо на таких сайтах („ВКонтакте“, „Однокласники“, „Мій Світ“) усі більш відкриті. На своїх профілях люди викладають значно більше інформації, ніж у резюме, де зазвичай лише перераховують попередні місця праці. У країнах Європи та Америки вже понад п'ять років існує практика шукати та пропонувати роботу через соціальні мережі.

Отож, якщо ви зареєстровані хоча б у якійсь соціальній мережі і хочете цим скористатись у професійному плані, насамперед долучіться до груп за інтересами, беріть участь в обговореннях різноманітних професійних тем і в своєму статусі можете сміливо вказати „шукаю роботу“. Чим більше людей знатиме, тим більше шансів її знайти.

Але треба зважати на те, що 65% робочих пропозицій в інтернеті — тимчасова робота. Найчастіше вдається знайти роботу тим, чия професія не потребує прив'язки до

робочого місця: перекладачам, репетиторам, маркетологам, юристам, людям творчих професій та програмістам.

Спрощують пошук роботи й популярні зараз відеоінтерв'ю, які заощаджують час для проходження співбесіди та дають можливість спілкуватися з потенційними співробітниками у зручний для них час і незалежно від місця перебування.

Віртуальна робота — реальна зарплата...

— Переваги роботи в інтернеті в тому, що працювати можна, не виходячи зі спальні, — розповідає письменник Петро Яценко. — Щоправда, аби отримати готівку, доведеться пройтися до банкомату. Хоча можна приймати оплату і не встаючи з канапи, бо гроші придуть на електронний гаманець, яким можна скористатися, наприклад, в інтернет-магазині.

У всесвітній павутині завжди потрібні програмісти, дизайнери, контент-менеджери, автори статей. Але, на думку Петра, проблема в тому, що роботодавці в Україні не проводять чіткого поділу між цими професіями. Тож треба бути готовим до того, що серед вимог до програміста є знання програм з обробки зображень, а до дизайнерів — знання основ веб-програмування. Зате можна знайти замовника в будь-якому куточку світу, наприклад, в Японії чи Новій Зеландії.

— Тим, хто вирішив працювати фрілансером, треба запам'ятати два правила, — наголошує письменник. — Перш за все, не погоджуватися на роботу, яка може спочатку видатися простою і прибутковою. Наприклад, клікати по рекламі чи писати коментарі за „політичну партію X“. У першому випадку мало заробите, а в другому — ризикуєте втратити гідність. А по-друге, не погоджуватися працювати без авансу — 30-50% від вартості замовлення. Бо це дасть можливість підстрахувати себе від „сюрпризів“ з боку працедавця.

...І реальна небезпека

Але пошук роботи через соціальні мережі це й неабиякий ризик. Тому, якщо пропозиція вас зацікавила, перш за все зверніть увагу на профіль співрозмовника: якщо він майже не заповнений чи дата реєстрації недавня, то, можливо, тут шукають працівників на один день чи безоплатну працю. Вам можуть запропонувати надіслати свою пробну статтю, презентацію, ілюстрацію, макет, розрахунки начебто для того, аби подивитися, чи підходите ви компанії. Роботу вашу приймуть, а вас точно не візьмуть.

— Скористатися інтернетом для пошуку роботи, яку зможу виконувати вдома, вирішила, коли перебувала у декретній відпустці, — ділиться сумним досвідом викладач Центру раннього розвитку дитини, фахівець з іноземної мови Наталя Лебідь. — Спершу переглядала пропозиції для фрілансерів та позаштатних перекладачів. Своє резюме розіслала більш, ніж на півсотні різноманітних сайтів. Від багатьох „компаній“ я отримала величезні листи на кшталт: „ми дуже раді, що такий чудовий працівник звернувся до нас, з нетерпінням чекаємо на співпрацю, але потрібно заплатити перший внесок на оформлення...“ і т.д.

Після цього Наталка шукала роботу на сайтах більших компаній, які вже зарекомендували себе на ринку праці, і погодилася на співпрацю з київською фірмою, яка займалася перекладами, написанням рефератів та курсових, контрольних і дипломних робіт. Але вже невдовзі з'ясувалося, що оплата праці не відповідала виконаній роботі. Якщо, наприклад, для замовників одна сторінка перекладу коштувала 50—60 грн., то їй за цю сторінку платили 11—15 грн.

Далі були ще пошуки через газетні оголошення. Але здебільшого робота стосувалася „фінансових пірамід“, де також треба було вкласти певні кошти і заробіток залежав від кількості проданої продукції.

Наталя ПАВЛИШИН

молода сім'я

Їхні ровесники ще насолоджуються безтурботним життям. Але 23-річні Сергій та Оксана Теслюки аж ніяк не ішкодують, що вже кілька років переймаються сімейними клопотами і вихованням маленької донечки

Найважливіше — довіра і взаєморозуміння

Посьдналися у Львові

Сергій та Оксана знаються з дитинства, позаяк народилися і зростали в одному селі, що на Рівненщині. Згодом навчалися в одному класі. Очевидно, тоді між ними виникла взаємна симпатія. Однак серйозні зустрічі почалися вже після школи, коли Сергій вступив до Демидівського вищого професійного училища, після закінчення якого став дружоккурсником ІКТА Львівської політехніки. Оксана була студенткою хімічного факультету ЛНУ ім. І. Франка. Через три роки 20-річні Сергій та Оксана вирішили побратися. Звісно, їхні батьки сприйняли це неоднозначно, мовляв, ще надто юні, аби брати на себе тягар сімейних клопотів. Однак їм вдалося дійти спільної згоди, і Сергій з Оксаною створили сім'ю. Відтак поселилися в сімейному студентському гуртожитку № 12 Львівської політехніки (досі Сергій мешкав у гуртожитку № 3, Оксана — у гуртожитку свого університету). Через два роки у молодого подружжя народилася донька Анна.

Світлина Юліни Мартин

За весільні гроші Тесюки придбали авто. Тепер Сергій ним підзаробляє — розвозить по кіосках канцтовари.

Чи не боялися молоді люди створювати сім'ю в такий непевний економічний час? На їхню думку, страх завжди є, однак життя складається так, що аби щось здобути, треба йти на ризик і, звичайно, часто зважуватися на серйозні рішення.

Зрештою, є багато молодих людей, які не поспішають одружуватися або одружуються і відкладають народження дитини „до кращих часів“. Подружжя Теслюків таких намірів не мало, бо вважає, що треба встигнути жити зі своїми дітьми, бачити, як вони зростають. Зрештою, як каже Оксана, і в них дитя з'явилося не відразу, тому встигли звикнути один до одного.

Насичені будні

Щодня молодій сім'ї доводиться встигати багато. Сергієві — працювати, готувати дипломну роботу і в проміжках між тим допомагати дружині з дитиною. Оксані будні насичені господарюванням та доглядом за маленькою Ганнусею. Її часто виручають сусідки, які також мають малюків, — на деякий час у них можна залишити дитину і

побігти до крамниці чи на базар. Два тижні тому захворіла Ганнусечка — і мама з дитиною потрапили до лікарні. Було важко, адже поруч немає батьків, допомогти нікому, зрештою, і на лікування витрат чимало.

Місячний б'юджет Теслюків — це стипендія та зарплата Сергія, а також допомога на дитину. Разом — це приблизно 3 тисячі гривень. Понад 500 гривень сім'я платить за кімнату в гуртожитку. На щастя, є городина та молокопродукти зі села. Як зізнаються, грошей їм не завжди вистачає. У таких випадках виручають батьки. Зрештою, влітку Оксана зі Сергієм допомагають їм на городах, і коли батьки продають овочі, то частину прибутку віддають молодій сім'ї.

Через два місяці, коли Сергій закінчить навчання, сім'ю можуть виселити з гуртожитку. Чи залишатимуться Теслюки у Львові, залежить від сімейного б'юджету. Сергій на власному досвіді переконався: щоб знайти високооплачувану працю та ще й за фахом, здебільшого треба мати не менше трьох років стажу. А заробляти 2 тисячі гривень і з них 1500 віддавати за винаймання помешкання аж ніяк не виплачується.

А як проводять Теслюки вихідні? Часто їм доводиться виїжджати автомобілем до супермаркету чи на базар, а коли є вільний час, то разом вирушають на прогулянку.

Оксана і Сергій вважають себе щасливими. Попри труднощі, вони ще не пошкодували, що так швидко створили сім'ю. Обоє переконані, що в подружніх стосунках найважливіше — довіряти один одному і вміти знаходити взаєморозуміння у найпроблемніших питаннях.

Ірина МАРТИН

круглий стіл

Релігія формує суспільство

29 жовтня у Національному університеті „Львівська політехніка“ відбувся міжуніверситетський круглий стіл на тему „Роль релігії та церкви в утвердженні загальнолюдських цінностей“.

Під час круглого столу науковці обговорили теми: „Суперечлива позиція церкви щодо ставлення до соціального насильства“, „Свобода світогляду і віросповідання: кримінально-правова охорона“, „Формування правової аксіології під впливом релігійних засад суспільства“, „Між загальнолюд-

ським і соціальним насильством: дилема вибору в умовах зіткнення двох тоталітаризмів у Західній Україні 1941—1944 рр. (релігійно-церковний аспект)“ та багато інших.

Співорганізаторами конференції став Інститут гуманітарних і соціальних наук Львівської політехніки, Івано-Франківський університет ім. Д. Галицького, Регіональний науково-освітній центр з вивчення проблем Голодомору і Голокосту.

Наталія ПАВЛИШИН

палітра

Діялог між молодими мистцями і містом

Львів розмовляє з нами, та ми його не чуємо. Він прокидається під шум дощу і засинає у світлі ліхтарів, та ми цього не бачимо. Може, ми дуже заклопотані, а, може, тривіально — неуважні. І всі прекрасні урбаністичні миті так би й zostалися поза нашим сприйняттям, якби не молоді мистці. Вони їх зафіксували на полотні, папері й фотоплівці, а результат фіксації вивісили з 25 жовтня до 1 листопада на загальний огляд у холі „Укрсоцбанку“, що на площі Міцкевича, 10.

Організувало виставку-конкурс „Львів очима молоді“ Студентське братство Львівщини. Мета цього мистецького проекту — звернути увагу львів'ян на культурно-мистецьку спадщину рідного міста. Глядачі, за задумом організаторів, мали оцінити рівень та перспективи сучасного молодіжного мистецтва й приєднатися до діалогу, який виник між мистцями та Львовом.

На виставці було представлено роботи двадцяти учасників, переважно студентів ЛАМУ. Молоді художники запропонували від одного до восьми творів, виконаних у різних техніках. Олійні панорами міста чергувалися з

графічними малюнками його романтичних закапелків та фотоколажем. Львів дощовий і сонячний, вечірній і денний — естетика міста проявила себе в неочікуваних ракурсах. Мистці дивились на місто як серйозним поглядом, так і дитячо-жартівливим, шукали в ньому узагальнення і намагалися виокремити певні образи. Львів у них — це і будинки-дахи, вулички, і люди серед них. Вислів польського поета, який народився в нашому місті, Маріана Хемара „Хочеш юности — їдь до Львова!..“ як найліпше відобразив художнє бачення молодих мистців.

Наталія ЯЦЕНКО

нові видання

Література філософська і для душі

28 жовтня у Музеї етнографії і художнього промислу презентували дві книжки — „Чмелик“ Василя Короліва-Старого і „Куди зникає час“ Оксани Думанської.

Роман „Чмелик“ — один із найвизначніших творів Василя Короліва-Старого, що розповідає про долю юнака з Полтавщини, який змушений полишити рідну землю, блукати по світу в пошуках заробітку і щастя. І хоча сьак-так владнав він своє життя в Австралії, туга за Батьківщиною не полишає його, і герой книги повертається в Україну.

Прототипом головного героя багато в чому є сам автор, адже в 1919 році письменнику довелося виїхати з України. Разом зі своєю дружиною, письменницею Наталеною Королевою, він оселився в Чехословаччині, де багато років викладав в Українській сільськогосподарській академії в Подебрадах, водночас не полишаючи літературної творчості.

Свою нову книгу — біографічну оповідь про художника Андрія Ментуха — Оксана Думанська охарактеризувала

так: „Це книга про те, яких висот досяг художник, не маючи правої руки, а на лівій маючи лише три пальці“. Мистця було репресовано, він потрапив під операцію „Вісла“, переїхав на велосипеді всю Польщу, щоб знайти школу малярства, довгі роки був під наглядом органів безпеки як особа „неблагонадійна“... При тому навчився грати на гітарі, відремонтував занедбаний дім, одружився, двох синів виховав українцями.

Головний редактор журналу „Світ дитини“ Ярослав Лемик зазначив:

— Я не помилюся, замовивши втілення Ментухового життя в літературну форму Оксані Думанській. Навіть агітував її написати пригодницьку повість. Але вона відмовилася, кажучи, що така життєва історія не потребує ніяких домислів.

Передмову до книги „Куди зникає час“ написав Ігор Калинець. Замість післямови — інтерв'ю з кандидатом мистецтвознавства Володимиром Стасенком, що чи не першим в Україні професійно означив особливості стилю художника.

Софія МАТВІВ

коротко

Львівський палац мистецтв започаткував проєкт „Нові імена“. Першою виставкою стала експозиція малярських робіт Юлії Починок. Художниця розвиває кілька стилістичних ліній, надаючи перевагу поп-арту і неонаїву.

Бібліотека ім. В. Стефаніка відзначила 70-річний ювілей.

28 — 30 жовтня в рамках святкування відбулась Міжнародна наукова конференція „Львівська національна наукова бібліотека України ім. В. Стефаніка: історія і сучасність“. У святкових заходах взяли участь учені з України, Польщі, Росії, Чехії, Литви.

Мар'яна Савка 30 жовтня презентувала в Києві нову книгу віршів „Тінь Риби“. Ця поезія — про море, перлини, риб і життя. Після екстравагантного „Бостонджазу“ ця книга — медитативно стримана і філософська.

У Львівській філармонії вперше у світі прозвучала прем'єра концерту для фортепіано та оркестру № 1 „Patetico“ піаніста та композитора Енріке Гранадоса сто років тому. Його знайшов та реконструював головний диригент Львівського симфонічного оркестру Мелані Местре.

У „Кабінеті“ презентували збірку „Декамерон“. Книга викликала значний резонанс та об'єднала під одним „дахом“ Софію Андрухович, Любка Дереша, Анатолія Дністрового, Сергія Жадана, Ірену Карпу, Світлану Пиркало, Тараса Прохаська, Світлану Поваляєву, Наталку Сняданко та Сашка Ушкалова.

Показ весільних та вечірніх суконь від українського дизайнера Оксани Мухи відбувся 31 жовтня в Будинку вчених. Представили 150 моделей колекції 2011 року „VOYAGE“. Оксану Муху знають у світі — її сукні одягали французька кінозірка Мелані Маудран (племінниця Адена Делона), вірменська співачка Анна Касьян, прима Віденської опери Зоряна Кушпель, українська співачка Оксана Білозір.

За матеріалами інформагенції

чари мельпомени

Небилиці з мальованої скрині

На великій сцені Національного академічного українського драматичного театру ім. М. Заньковецької — нова прем'єра, весела, колоритна, дуже українська за духом. „Небилиці про Івана, знайдені в мальованій скрині з написами“ — це театральна заньківчанська версія кіносценарію Івана Миколайчука, який був написаний ще 1983 року, але через „безперспективність подальшої роботи над твором“ (вирок тодішньої влади), не отримав сценічного прочитання.

У центрі сюжету — перипетії селянина, філософа-оптиміста Івана Калити. Дія відбувається в українському Прикарпатті в роки Першої світової війни. Іван, ідучи від села до села, нібито шукає свою долю. Піснями зцілює сліпих, вирішує проблеми молодих і старших — і все це в нього виходить природно, з усмішкою, і, як у Соломона, мудро. Пригоди доповнюють музика та пісні. Режисер-постановник Вадим Сікорський разом із художником-постановником Наталією Тарасенко спеціально для цієї вистави придбали на Гуцульщині автентичні музичні інструменти. Виконавцям ролей довелося освоїти майстерність народних музик.

Вистава рівномірно витримана у дотепному ключі, і її перша частина сприймається глядачем на одному подиху. Веселить, змушує задуматися і частина друга, та останні епізоди видаються затягнутими, і хоч актор Юрій Хвостенко (молодий і дуже здібний, за плечима — 30 вистав) грає головну роль блискуче, починаєш поглядати на годинник. Псує загальне позитивне враження і пісня дівчини, покинутої Іваном (та чи Калитою?) — вона вносить настроєвий

дисонанс, за яким настає фінальна життєствердна пісня, що частково рятує невизначеність ситуації „що ж буде далі?“. Зрештою, глядач розуміє, що мандри все одно тривають, бо „поки світ не стане світом, кривда — правдою“, доти доведеться сновигати Іванові серед людей. Тому наприкінці вистави Іван йде у глядацький зал і вже не повертається.

Переглянути виставу і зробити свої висновки можна 6, 7 та 26 листопада. Щоб порівняти її із фільмом (зняли його на кіностудії імені О. Довженка 1989 року, в головній ролі — Іван Гаврилук), заходьте на www.ex.ua. Та, на мій суб'єктивний погляд, заньківчани „Небилиці про Івана“ розповіли краще.

ВИСОКІ НОТИ

Пісня за піснею — „Лента за лентою“

Завтра, 5 листопада, у Львівській Опері звучатимуть духовна музика, фольк, українські та світові хіти — вокальний гурт „Орфей“ святкуватиме свій ювілей. Окрім двох гучних концертів, на прихильників цього чоловічого октету чекає і матеріальний подарунок — новий альбом „Лента за лентою“.

Десять років тому восьмеро хлопців вирішили створити групу. Кожен з них мав вищу музичну освіту, великий музичний досвід, і, здавалося, міг іти своїм життєвим шляхом, якби не доленосна зустріч у спільних друзів, де і виник задум заснувати власний колектив.

Поеднала їх музика, тож і ювілейні концерти мають відповідну назву — „Історія музики“. На концертах звучатимуть пісні в сучасному аранжуванні, а самі учасники гурту... навіть затанцюють. У концертну програму ввійде блок повстанських пісень з п'яти творів, а також широкий спектр музичних здобутків орфевців, що має задовольнити смаки різновікової публіки.

До творення нестандартного формату виступів долучаться народна артистка України Ніна Матвієнко та її донька Антоніна, співак Павло Табаков (колишній учасник „Орфею“), оперні співаки Любов Качала та Олег Лихач, джазовий піаніст Олександр Саратський, оркестр Драмтеатру імені М. Заньковецької, колектив „Веселі черевички“ та гості з Франції — жіночий квартет LesQuat'Z'Elles. Час проведення концертів — 17 і 20 година, вартість квитків — від 50 до 200 гривень.

Хто не встигне потрапити на концерт, має альтернативу — альбом „Лента за лентою“. Це четвертий за ліком диск у творчому доробку „Орфея“. Він складається з п'ятнадцяти стрілецько-повстанських пісень у цікавих обробках і бонусу у вигляді відеотрека „Наш отаман, Гамалія“ (пісня з Шевченківського вечора у Палаці „Україна“). На обкладинці альбому — орфевці в упівських костюмах. Слухаймо, розглядаймо і співаймо разом!

кінохіти

Трохи музичного Голівуду в симфонічному виконанні

29 жовтня, Львівська філармонія, вечір американської музики „Hollywood“. У залі — аншлаґ. Під час і після виконання кінохітів — шквал емоцій і овацій. Саундтреки з найвідоміших американських фільмів виконував Академічний симфонічний оркестр Львівської філармонії під батотою Айдара Торибаєва. Під час звучання музики на двох проєкційних екранах прокручувалися ролики-кліпи із відповідних стрічок: „Супермена“, „Знедолених“, „Гаррі Поттера“, „Сніданку у Тіффані“, „Джеймса Бонда“ (перша частина концерту) та „Індіани Джонс“, „Списку Шіндлера“, „Моєї прекрасної леді“, „Гладіатора“, „Хрещеного батька“ і „Зоряних воєн“ (частина друга). Вечір залишив приємні спогади і нав'язав як ностальгію, так і бажання подивитись добре кіно.

Сторінку підготувала **Наталія ЯЦЕНКО**

у фокусі

Чому українські гурти беруть англомовні назви? Це модна тенденція чи комплекс меншовартості? Орієнтація на Захід чи підлітковий максималізм? Думки з цього приводу та позицію українських гуртів ми з'ясували напередодні Дня української писемности та мови

Иншомовні назви українських гуртів Модна тенденція чи комплекс меншовартості?

По той бік „Місяця“

Позиція засновника і лідера гурту „Щастя“ **Дмитра Остроушка**:

— Назва гурту має бути яскравою, зрозумілою, повинна запам'ятовуватися і створювати інтригу. У кожного гурту є свої причини вибору назви. Для когось англомовні назви — це круто, хтось инакшої й не уявляє, хтось знайшов класну фразу англійською, яка на рідну мову, на його думку, ефектно не перекладається, але я бачу в цьому і цілком природне прагматичне пояснення. В час глобальних комунікацій і досить умовного обмеження, яке створюють кордони, переважає прагнення охопити якомога ширшу аудиторію, яку дарує музикантам інтернет і всі його ресурси.

Схожої думки й учасник гурту „Lumiskerot“ **Ростислав Подольяно**:

— В иншомовній назві є велика частка простого пафосу: адже слово, яке невідомо що означає, або класно звучить і пишеться латиницею — це „круто“. Якщо назва „латинкою“ — є ще й такі чинники „за“, як простіше написання назви гурту на міжнародних інтернет-ресурсах, створення доменного імени сайту групи та реклама загалом. Латиницею легше оперувати, вона присутня і відома всюди, тоді як кирилиця — ні. Звичайно, що з гідним підходом, рекламними кампаніями та розкруткою, гурт з українською назвою зможе теж багато чого досягти в світі, але для цього потрібно витратити більше часу, грошей та ідей.

Zet чи Ze?

Є й така річ, як написання першої букви у назві гурту англійською, а решта — по-українськи. Виходить така-собі мішанка стилів. У нас є Лама, Зоряна — дівчата органічно інтегрувалися у світову культуру шоу-бізу, не забуваючи при тому співати по-українськи.

Дана Винницька, лідерка відомого джазового гурту „ShockolaD“, про доцільність написання української назви „латинкою“ висловлюється так:

— Все починається від потреби бути більш зрозумілим ширшому колу

▣ **Dzyga Imagine**

людей. Англійська мова є мовою порозуміння в усьому світі, тому й не дивно, що музиканти її використовують. До того ж, це світова тенденція сьогодні, хоча в Україні така ситуація й справді схожа на комплекс меншовартості. Музиканти мають завойовувати серця людей не тільки назвою, а ще й добрими текстами.

Vox populi

А що ж думають самі слухачі?

Оксана Степанюк з другого курсу ІНЕМУ вважає, що англомовні назви стали популярними тому, що це таке-собі новомодне віяння, мовляв, наш гурт не буде такий, як усі, бо він надзвичайно особливий, тому й називатися буде якось хитромудро. Але таких от „особливих“ з кожним днем стає дедалі більше і більше, що й годі запам'ятати, зауважує дівчина:

— Як на мене, це лише псує імідж гурту, особливо юного, бо коли виходять на сцену молоді прищаві хлопчиська із типовим західно-українським говором, а назва у них, до прикладу, „Time for change“ („Час для змін“. — *Асм.*), то якось ця „крива картинка“ відбиває бажання їх слухати... І сприймати серйозно. На мою думку, сьогодні оригінальним є той, хто співає пісні українською мовою і називається відповідно. Тоді і слухачам легше розрізнати хто є хто.

Глобалізація має рацію?

Звісно, що молодим гуртам без достатньої фінансової підтримки легше назвати свою групу по-англійськи,

викласти музику в інтернет і просити до столу світ — скуштувати їхньої музичухні. Зрозуміло й також, що молоді музиканти хочуть бути схожими на своїх іноземних кумирів, захоплюючись якими, вони, можливо, росли. Але иншомовне ім'я гурту не гарантує йому одразу світової популярності. Цей простий закон зрозуміли „Океан Ельзи“, „ВВ“, „Друга ріка“, „Кому Вниз“, „Пікардійська терція“, „Мертвий півень“, „Плач Єремії“, „Файно“, „Бурдон“... Назва по-українськи — а знамениті і в Україні, і далеко за її межами! Можна мати й українську назву, але говорити англійською, якщо гурт десь подорожує по Європі, тоді і музиканти покажуть освічений рівень, і назва гурту хоч-не-хоч запам'ятається, як це свого часу зробили названі вище гурти.

Політолог та співачка Софія Федина має таку точку зору на цю проблему:

— Однозначно, це комплекс меншовартості. Бо українське, ніби-то, не таке. І це стосується не тільки гуртів, а й назв магазинів, журналів, брендів. Змінити це можна тільки виховуючи змалечку повноцінних громадян України, привчати їх до українських мистецьких цінностей, які мають стати нормою, мають бути престижними, і в той же час — розбудовуючи державу, в якій кожна особистість має можливість зреалізувати себе.

Замість післямови

Варто зазначити, що у ході дослідження вийшли не такі плачевні результати, яких я сподівалася. Українських гуртів з українськими назвами у нас насправді набагато більше, ніж очікувалося: „Оратанія“, „Верховна Зрада“, „Тінь Сонця“, „Проджектор Джміль“, „Аритмія“, „Околиця“, „Червоне“, „Анна“, „Карна“, „Ірій“, „Замкова тінь“, „Полинове поле“, „Тарасова ніч“, „Кожному своє“. Тож чи ми полюбимо українське, чи будемо слухати, а, відповідно, й піднімати рейтинги популярності гурту, залежить і від нас.

Думки вивчала **Софія МАТВІЙ**

осінь політехніки

У День студента політехніки жартуватимуть

До Дня студента п'ять команд КВН шести інститутів Львівської політехніки готуються виступати у фіналі „Осені Політехніки“. Розвеселяти винуватців свята випала честь переможцям півфіналів фестивалю, котрі відбулися 27 та 28 жовтня. Як у першому, так і в другому півфіналі змагалися дебютанти з досвідченими командами.

Головне в кінематографі — досвід

У першому півфіналі на тему „Кінематограф“ переміг таки досвід. Скажімо, якщо геодезисти („5 x 1,70 м“) не завжди дотягували чистотою жанру (наприклад, їх домашнє завдання було більше схоже на СТЕМ), то вигравали майже професійною акторською грою та традиційно інтелектуальним гумором (на жаль, не завжди доступним деяким глядачам...).

Ще дві команди-переможниці (набрали однакову кількість балів, тому обидві потрапили до фіналу) брали сміливістю та студентською тематикою. Команда „з повагою до інших“ „Механізатор“ (ІІМТ) заслужила максимальні бали ще за конкурс „Візитка“: представлення кожного члена команди було добре продумане і дотепне; відео було близьке і зрозуміле гуртожитським студентам (про мрію спудея потрапити в лави оперзагону), тому навіть не надто вдалий останній конкурс не зрушив їх стійкої переможної позиції. Поряд із цими „зубрами“ дебютанти з ІПРЕ (з незрозумілою і підступною для вимови назвою („Чия-хуа-хуа“), котрі „засвітилися“ на „Весні...“, не знітилися на сцені. Почали вони яскраво і впевнено: їх представлення було слабшим, ніж у механіків, зате зала перейнялася їх мініатюрами і жартами (партія „Пора“ запрошує вступати до лав 30-річних нецілованих дівчат — пора, дівчата, пора; один хлопець підкурював цигарку від сірника й обсмалив собі брови і вії, інший хлопець підкурював від запальнички, і вона вибухнула в його руках, мораль візитки — підкурюйте від плитки). Інші конкурси теж цілком відповідали студентській тематиці: пиво, хабарі у вишах, вибори тощо у відео „25-ий кадр“, перше побачення, кіно та чупа-кабра у домашньому завданні.

Двом іншим командам — дебютанту „Хор Тугачьова“ („просто рима

Світлина Ірини Шутки

кльова“ — пояснили назву математики) та не новачкові „Скандал“ (ІКНІ) — трохи не вистачило впевненості у можливості стати фіналістами. Перші були прямі, як двері, але ні публіка, ні журі не прийняли їх за своїх хлопців (почали добре, але до завершення гри у команди вичерпались добрі жарти, тому вони вирішили викрасти у суддів погані оцінки), другі відзначались цілком літературною мовою, висвітленням насущних студентських проблем (платні послуги у вишах, заборона продажу алкоголю після 22.00, студентські протести), але в дечому перемудрували, тому багато жартів були не особливо зрозумілими публіці. Враховуючи, що лідер востаннє бере участь у фестивалі, то до наступного року обидві ці команди можуть зроби́ти якісний ривок.

Разитіфний настрій — запорука успіху

Другий півфінал на тему „Телебачення“ розкладом нагадував перший: тут також дебютувала команда, котра спробувала заявити про себе на „Весні...“ („Май-Най“ ІГСН), а також з'явилась нова команда „На щастя“ (черговий тандем — цього разу ІНЕМ та ІЕСК), щоправда, теж зі знайомими з „Весни...“ обличчями.

І так само перемогли „зубри“ КВНу — „Pazitiff“ (ІКТА). І, як і лідери І-го півфіналу, вони взяли публіку акторською грою, впевненою подачею жартів та власним стилем. Чогось несподіваного команда не продемонструвала: традиційний дует Василя Медецького та Сергія Гладина, традиційна сімейно-весільна тематика, традиційна рубрика про на-

боліле (цього разу команді „наболів“ кандидат у депутати Андрій Панас та спроба заборони секонд-хенду („не закривай секонд-хенди, не закривай“, інакше в магазин „ти зайдеш, а там все — Китай“), показна самокритичність („середній зріст нашої команди збільшився від 1.63 м до 1.68 м, але команда не росте, а деградує“).

Другою до фіналу потрапила двоскладова команда „На щастя“. На відміну від лідера, її вихід до фіналу не був очевидний до завершення всіх виступів. Врешті-решт команда набрала достатньо балів для перемоги завдяки двом яскравим лідерам (вони з різних інститутів).

Аутсайдером фестивалю виявився ІГСН — самих акторських здібностей дівчатам не вистачило, аби завоювати глядачів. А жартам бракувало дотепності та влучності. Ну, але як для першого млинця, то виступ був не найгірший.

Хіміки („Alloha“) та архітектори („Несучі конструкції“) практично на рівних конкурували з командою „На щастя“. Крім жартів, перші вражали глядачів потужним жіночим вокалом (яким же ще, якщо у них — матриархат, тобто „краса і спокій“?). Особливістю виступу команди ІАРХ була „соціалка“ — кожен номер завершувався постулатом, котрий приміщував кожного замислитись. Скажімо, після відео-конкурсу на тему „Рекламна пауза“ нас поінформували: світовий бюджет реклами складає 500 млн. євро, навіть 10 % цієї суми було б достатньо, щоб боротися з голодом. Шкода, що команді не вистачило волі до перемоги.

Тетяна ПАСОВИЧ,
член журі фестивалю

запрошуємо на фотовиставку

„Таємниці моєї країни“ — відкриті!

Від 4 до 11 листопада в 226 ауд. головного корпусу Львівської політехніки діятиме фотовиставка робіт учасників конкурсу „Таємниці моєї країни“, присвячена Дню газети „Аудиторія“ та Дню студента.

Тижневик „Аудиторія“ запрошує всіх охочих оцінити мистецтво фотографії та відкрити для себе красу України, вловлену через об'єкти фотокамери.

Кожен глядач зможе підтримати конкурсантів, проголосувавши за вподобану світлину. Автор фото, яке отримає максимальну кількість голосів, матиме приз глядацьких симпатій.

Підбиття підсумків та нагородження переможців фотоконкурсу „Таємниці моєї країни“ відбудеться **11 листопада о 15 год.** під час урочистого закриття виставки.

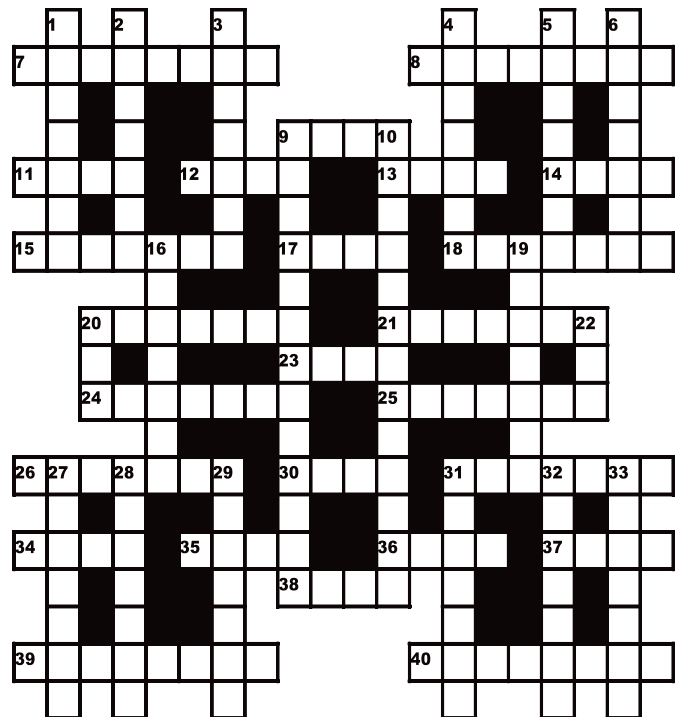
Кросворд

Горизонтально:

7. Звуковий обсяг музичного інструмента, голосу. 8. Місто, засноване Дідоною. 9. Сходи на судні. 11. Відкрита галерея або балкон у церкві для розміщення хору. 12. Французький композитор, автор опери „Кармен“. 13. У давньогрецькій міфології золота бараняча шкура. 14. Зрошувальний канал у Середній Азії. 15. М'який червоний або червоно-брунатний олівець без оправки, який використовують у живописі. 17. У давніх германців дух природи, який живе у повітрі або в землі, жваве й веселе створіння. 18. Назва породистого коня у східних країнах. 20. Швидке багаторазове повторення одного звуку на скрипці. 21. Держава в Африці на узбережжі Атлантичного океану. 23. Заглиблення у землі, вирите звірами, як житло. 24. Український композитор, автор опер „Коза-дереза“, „Пан Коцький“. 25. Канцелярський відділ підприємства, установи; бюро, офіс. 26. Держава у Північній Африці. 30. Французький автомобіль. 31. Вид міського транспорту. 34. Мінерал, напівкоштовний камінь, різновид халцедону. 35. Частина ігрової партії у тенісі. 36. Син Дедала. 37. Підприємство для утримання та ремонту локомотивів, вагонів. 38. Священик з Александрії, який у III ст. заснував аріанство — течію у християнстві. 39. Ампула актриси, яка виконує ролі хлопчиків, підлітків. 40. Сукупність медико-санітарних заходів, за допомогою яких запобігають поширенню інфекційних хвороб.

Вертикально:

1. Дощане, паркетне покриття долівки в приміщенні. 2. Тренувальний бій у боксі; вільний бій. 3. Туди їздили аргонавти з Ясоном за золотим руном. 4. Адміністративний округ у запорожців. 5. Великий музичний твір, що його виконують солісти, хор та оркестр. 6. Держава у Північній та Центральній Америці. 9. Повідомлення передане телефоном і записане на папері. 10. Лікувально-профілактичний заклад санаторного типу. 16. Місто в Росії, столиця Удмуртії. 19. У давньогрецькій міфології страшна жіноча істота, від погляду якої кам'яніло все живе. 20. Територія, розташована на значній

віддалі від лінії фронту. 22. Заглиблення у землі, западина. 27. Розділ математики. 28. Місто в Чехії на ріці Одра, головний центр вугільного басейну. 29. Музично-сценічний твір комедійного характеру, в якому співи й танці поєднуються з розмовним діалогом. 31. Наукова праця, де докладно розглянуто якесь окреме питання. 32. Хвойне дерево родини соснових, голки якого на зиму опадають. 33. Лікарський препарат, ацетил-саліцилова кислота.

Склала Христина ВЕСЕЛА

хіт-парад

Рубрику веде Софія МАТВІЇВ

Хай переможе ваш кумир!

1 листопада на сайті нашої газети www.audytoryia.lviv.ua маємо такі результати: на третій сходинці — „Кому Вниз“ з осінньою піснею „Кленовий вогонь“ (15,8% голосів), на другій — „Мирон“ від „Пропалोї Грамоти“ (21,1% голосів), а переміг — популяр-

ний „Бумбокс“, за чю композицію „Наодинці“ віддали свої голоси 42,1% наших читачів.

Першою вгадала переможця **Оксана Степанюк** з другого курсу ІНЕМ, тож на неї чекає подарунок.

За нових учасників нашого хіт-

параду можна голосувати **до 15 листопада**. Надсилайте свій музпрогноз на електронну адресу info@polynet.lviv.ua, або на сторінку vkontakte.ru/id10384946.

Слухайте хорошу музику і вигравайте гарні призи!

Народний дім „Просвіта“ організовує школу з навчання бальних танців

для викладачів та працівників Львівської політехніки

У програмі танці: вальс, танго, фокстрот, квікстеп, самба, ча-ча-ча, румба, джайв.

Усіх, хто бажає навчитися красиво танцювати, просимо звертатися у Народний дім „Просвіта“ до 15 листопада 2010 року щоденно (крім суботи та неділі) з 10.00 до 18.00 за адресою: вул. Карпінського, 8; тел. 258 22 90.

Заняття проводитиме президент Української ради танцю Ірена Бусь.

Організаційне заняття — 16 листопада 2010 року о 17.00.

**Студія
Костянтина Каменського**

Фото, відео, музика
Фотоальбоми
Фотокнижки
Випускні
Весільні
Поліграфічна продукція
Тел.: 0676738895, 0936778170
e-mail: Kamensky.studio@gmail.com

**Студія
Костянтина Каменського**

запрошує на роботу
менеджерів.
Тел.: 0676738895, 0936778170
e-mail: Kamensky.studio@gmail.com

для львів'ян і гостей міста

Національний театр опери та балету ім. С. Крушельницької

6 листопада — „Летюча миша“. 18.00.
7 листопада — „Севільський цирюльник“ (опера). 18.00.

Національний академічний драматичний театр ім. М. Заньковецької

4 листопада — „Наталка-Полтавка“. 18.00.
5 листопада — „Підступність і кохання“. 18.00.
6 листопада — „Небиліці про Івана“ (прем'єра). 18.00.
7 листопада — „Неаполь — місто попелюшок“. 18.00.
9 листопада — „Сватання на Гончарівці“. 18.00.

Камерна сцена

4 листопада — „Три любові“. 16.30.
7 листопада — „Давня мелодія“. 18.00.
9 листопада — „Або - Або“. 15.00.
10 листопада — „Завчасна паморозь“. 16.30.

Молодіжний академічний театр ім. Л. Курбаса

4 листопада — „МА-НА НАТ-ТА“. 19.00.
6 листопада — „Апокрифи“. 19.00.
7 листопада — „Сад нетанучих скульптур“. 19.00.
10 листопада — „Амнезія, або Маленькі подружні злочини“. 19.00.

Муніципальний театр

7 листопада — „Лісова пісня“. 18.00.
10 листопада — „Сорочинський ярмарок“. 16.00.

Львівський духовний театр „Воскресіння“

7 листопада — „Пісочниця“. 18.00.

Будинок організації та камерної музики

6 — 7 листопада — Вокальна лірика у супроводі органу. Солисти — О. Жаровська, О. Мацелюх. 17.00.

експрес-оголошення

Вважати недійсними:

утрачений диплом ЛВ № 010131, виданий Держуніверситетом „Львівська політехніка“ на ім'я Хобора Романа Івановича;
утрачений студентський квиток, виданий Львівським національним університетом ім. І. Франка на ім'я Семенюк Ірини Сергіївни;
утрачений студентський квиток, виданий Львівським національним університетом ім. І. Франка на ім'я Богак Марії Мирославівни.

Колективи Інституту будівництва та інженерії довілля і кафедри будівельного виробництва Львівської політехніки сумують з приводу смерті доцента кафедри будівельного виробництва, кандидата технічних наук **Анатолія Івановича Гавриляка** та висловлюють щірі співчуття родині та друзям покійного.

Колектив кафедри обліку та аналізу Інституту економіки і менеджменту Львівської політехніки висловлює щірі співчуття доценту Степану Йосиповичу Сажинцю з приводу важкої втрати — смерті брата **Любомира Йосиповича**.

Колектив кафедри теоретичної та загальної електротехніки Інституту енергетики та систем керування Львівської політехніки висловлює глибоке співчуття доцентіві кафедри Оресту Євгеновичу Гамолі з приводу тяжкої втрати — смерті матері.

Колектив кафедри теоретичної та загальної електротехніки Інституту енергетики та систем керування Львівської політехніки висловлює глибоке співчуття доцентіві кафедри Всеволоду Івановичу Горячку з приводу тяжкої втрати — смерті матері.

ОСВІТНІЙ СТУДЕНТСЬКИЙ ТИЖНЕВИК „АУДИТОРІЯ“

Засновник і видавець — Національний університет „Львівська політехніка“
Реєстраційне свідоцтво — КВ № 2743
Індекс 35004

Виходить з жовтня 1946 року. Періодичність — один раз на тиждень. Сфера розповсюдження — загальнодержавна. Ціна — 1,50 грн.
Кольороподілені фотоформи виготовлено в ТзОВ „Растр-7“, вул. Кн. Романа, 9/1.
Газету надруковано у видавництві Львівської політехніки, вул. Ф. Колесси, 2.
Спосіб друку — офсетний. Обсяг 2,33 ум. друк. арк.
Наклад 2000. Зам. №

Головний редактор — Ярослава ВЕЛИЧКО
Заступники головного редактора — Тетяна ПАСОВИЧ, Роман КИНДРО
Відповідальний секретар — Христина ВЕСЕЛА
Редактори відділів:
освіти і науки — Тетяна ПАСОВИЧ
молоді, сім'ї та спорту — Наталія ПАВЛИШИН
культури та дозвілля — Софія МАТВІВ
Літературний редактор — Олег СЕМЕНИШИН
Логотип, дизайн та комп'ютерне складання — Павло ПРОЦІВ
Редакція послугується Проектом нового українського правопису.

Листи, рукописи, ілюстрації не рецензуємо і не повертаємо.
Редакція застерігає за собою право літературного редагування, скорочення текстів.
Автори матеріалів відповідають за достовірність наведених фактів.
Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій. За зміст і достовірність рекламних оголошень відповідає рекламодавець.
При передруках посилання на „Аудиторію“ обов'язкове.
На першій сторінці — світлина Ірини ШУТКИ